

Gierik 76, september 2002

Ruth Lasters

VERJAARDAG

Alle zwarte paraplu's zijn kraaien
sinds ik jou verloor
cirkelend in
volière van baleinen
Regen likt spijlen

Fladder klap kunstovleugels
broos ballet hoop
ik voer hen jou
herinnering
pappig sponzig brood

tot je verjaaart
weer hiphoeraatje langer dood
wolken klos
voor suikerspinnen op jouw zerk verkoop
En rits rats uit de kooi op alle daken nylon vogels

KIER

Ze zandstralen de gevel
de raamkozijnen afgeplakt
met brede tape professioneel

dat doen ze altijd zegt de man
Hoor hoe ze de groeven
uit de stenen spuiten

ik heb je venster op een kier gezet
stiekem
thuisgeleverd strand

lawine goud vergetel
waar je blootsvoets
nerven uit het oud parket weg

danste

SINAS

Een stad bouw ik
uit schillen torenhoog gestapeld

Sinas rood oran
je zei

Ontbijt me zacht
ik jou jij mij

Vruchtvlies
weggeaaid tot valt

Ik kan je niet meer stollen
Sap bloedt door mijn handen

ORIGAMI

Maanlicht boent je buik
toonbank waar ik tenen koop
gehuld in rood toffeepapier, likeur

en rond je nagels marsepeinen randen
Heimwee raast voorbarig
zigzag zoevend grasmachientje door je lokken maaiend

Ik hamster je
ik kan het niet
hardnekkig nu zijn zonder morgen

Laat me je vouwen nu naar mijn gril
vogels uit je oren, vissen uit je lippen
ferryboten uit je romp die in de badkuip rilt

MEI

Ze willen je nog scheren
ze willen scherp de stoppels van je huid
hoe koud, hoe weinig nog je wang
jouw wang waarin ik sliep
bij vries bij ijzel

Ik stoot het scheermes uit hun hand
en snijd het rood weg uit de lucht van mei
tot
 ijzig
flauw
 blauw
wit

wonden door de einder

HAAN

Oriënt-Express van slaap die door de straten
raast
slapelozen bindt men op de sporen
met tulen raamgordijnen

Cafeïnen klaarheid
ik plons de maanschijf in een glas
en drink

droom je naar de kathedraal
langs
late kaaien

koud, roerloos
tot het voorportaal
En in je haren speld ik goud

de windhaan

Albert Hagnaars

MELAKA 1

De windhanen krommen zich op het noorden,
pikken in de goede richting, houden onheil ver
van het Satdthuys van broze Zeeuwse steen,
en Christ Church, waar jij ooit zou trouwen.

In het rode altaarlicht van Jonkers Street glanzen
nog steeds Hollandse realen, vazen uit Kanton,
dolken uit Damascus, en dezelfde versies
van jouw dildo, ingelegd met parelmoer.

Teveel geheugen heeft de nacht, teveel getier.
Ik slik m'n pil en leg me af maar hoor
de roffel van jouw snavel alweer op de deur,
onderga nog dat je richt op m'n buik, en lager.

MELAKA 2

Sloepen rotten in het drab van de haven,
op hun bodem gruis van kolen voor de kookvuren
in plaats van de Schatten van het Oosten. Historie
ruikt hier naar jou, toen je je al niet meer waste.

Dezelfde stad, een ander leven, even verraderlijk
als jij. In een van deze riksja's toonde je me
het ingelegde lid, beloofde je me meer dan je ouwe
vrezes zou. Ik zette je naar hartelust op.

's Nachts het klank- en lichtspel: geklepel
van een vaderlands carillon met de Zilvervloot.
Jij neuriet weer mee, schuift in m'n mond.
Ik proef de was. Het houdt niet op.

MELAKA 3

De Portuguese Settlement verdonkert in de zon,
die over dit strand pas honderden jaren ondergaat.
Klonters olie, plakkend zand. De branding rolt
uit in het slijm en bloed van een wijzere wereld.

Op het podium gaan de rondjes van de kinderen over
in de dansen van oudere zussen, onvermoeibare moeders,
het Aziatisch lot in hun Iberisch aangezette ogen:
kleurige rokken wervelen, laag na laag valt bloot.

Hier waren we eerlijk gezegd samen maar val je me af
als lood, hier spalk ook jij je plooi, moeten je ogen
westers rond. Wat was ouder: mijn lust of jouw haat?
Geen woord teveel. Vader, schroeiende schoot.

Etienne Colman

FLASHBACK

Wat vroeger was bij jou,
gewoon, leek wat nog komen
zou, flashback: een oud,
vertrouwd gesprek van doven.

Tijd met jou verankerd,
sloot zich als een kring,
bond zo de stappen in,
verschrompelde het hart.

't Gevoel van er altijd
te zijn, slechts om vrijblijvend
te bewaren, leidde

tot vesrtikkingsdood.
Maar afscheid leer je nooit,
dat kom je niet te boven.

TRAGIKOMEDIE

De jaren hadden liefde
naar hun hand gezet:
een strak beleid dat iedere
vrouw, al aangetast

door zure regen, rond
de haard liet samenscholen
als de zielsgenoten
van het groot complot.

Verblijd niet om de tijd,
maar om wat hij met vrouwen
doet: een toverbal

waarop men zuigt en kauwt
tot elke kleur dan van
de regenboog verschijnt.

GRIME

Met klamme handen en
een overdosis lef
draagt elk van ons in zich
de tijd: een bom die tukt.

De zwaartekracht zijn spiegel
laat de kraaienpoten
zien rondom het oog,
hoe dun het haar, maar niet

de lichtheid en hoeveel
voorlopigheid waarmee
een potloodlijn verdwijnt.

De kop in 't zand om veel
te hebben en zo weinig
mogelijk te zijn.

PLANKENKOORTS

Draagt elk verlangen al
het loden masker van
de drempelvrees, de plekken
reeds verloren, kerven

dieper in gemis.
En elke greep of blik
terug van weg verhoogt
dan nog de plankenkoorts.

Op kaas de schimmel, korst
op brood, het vel op melk,
is tijd het eelt op huid.

Wat was, kan niet hersteld:
van een gebroken ruit
merk je de scherven nog.

Ria Scarphout

ZE GRIJPT

door haar verlamming
heen.

Ze kan
gen afstand
van mijn vingers
nemen.

Ooit was ze ver:
zij vond me niet als kind
al zocht ik haar
krampachtig in haar dagen.
Nu is ze mij
en ben ik haar
een tweezaamheid
zoals geliefden dragen.

NIET ZIEN

dat je dood gaat
niet zien
dat je oog verglaast
je mond
een open gat
waarin de schemer
schuilt.

ZIJ IS ZICHZELF ontgroeid
beslagen in haar dagen:
haar krom verkrampde keel,
de koorden in haar kuit
en de verdwaalde woorden
van voorbije zekerheden.
Ze kijkt mijn vader aan
met harde houten kaken
en slikt elk woord terug
dat opstijgt uit haar strot.
Zo blijft ze vrouw
voor hem
zoals de eerste dagen
terwijl ze schril
en schriel
gebroken in haar botten
hem zwijgend
door de drasse dagen draagt.

Marc Van Roey

BESTEMMING

Buiten was het nog vaagweg winter.
Je keek even op, zachtjes kreunend en in je vacht berooid.
Je keek naar het plumpe, ongerepte lichaam
dat er zich zonder vraag of protest had neergevlijd.

Heelhuids en stiekem had het daar reeds gelegen,
toen het geduldig en zwanger de meters onder je voeten
had weten te verduren, dit lichaam dat zo graag en gretig
ook je hongerkoorts verteerde.

Het lichaam dat zelf had gebeefd
wanneer je 's nachts zo zuinig met je fatsoen was,
voor de heer hees en vastberaden in je
of voor die wriemelend geeuwende krijger
die in jouw haar zijn klauwen had ontwaard.

Je werd zelfs niet wakker toen het later dicht bij je lag,
niet van de huiverige klank van dit ritueel
of van die ruige waarheid die de longen vitaal hadden doen pulseren
... van de milde terreur die was geschied.

TIJD

Ik heb de uren verwaarloosd en verstoten,
de uren van je kale streling en je tasten naar mijn zekerheid.

Want is de dierbare tijd dan geen minutieuze hel en twijfel?
Of was ik slechts tijdelijk verlamd door je toxische taal van 'over' en 'voorbij'?

Nu gaap ik eeuwig door mijn raam
naar het verleden in dat wat komen gaat.

Laat me dan verstommen,
me aarzelend mijn gekromde seconden doen herijken
in het slijk van mijn wonden.

WINDSTILTE

Dit is geen geschiedenis, maar het relaas van de wind.
het is de zucht van mensenhoofden klinkers, van leegte en verstrooiing.
Achter ramen en gordijnen voltrekt het zich sinds zekerheid.

Want altijd geruisloos is de fanfare van de wind die oren prikkelt en vergaat.
Wie hoort niet het ruisen of kan de stilte der wind verklaren?
Niemand kent ongetwijfeld de wind.

We staren hoog en ver, met het geweten van één dag.
Maar de wind blijft stil en blaast het zinloze zacht.
Waarschijnlijk zijn zijn woorden thans waarheid.

Ik stoei wat met de wind, doch zonder het betasten van stilte of verlangen.
Wie sneuvelt hier nog klam en windstil, als de held van dit gedicht?

GROET AAN MEZELF

Ik schuw mezelf, vinger en huid schuren de spiegel.
De spiegel schildert een litteken.
Het is dat van de barbaar die voor zichzelf en de dagen salueert.
Ben ik hier nader dan het zelf?

Als het groeien der dingen is dit werkelijkheid raken,
één zonder tong die heilig doch bedachtzaam lispelt.
Word ik hier geboren
of ben ik alleen maar vaker dan mezelf?

Staande is de dagelijkse man in kleren die me sluw groet
en wiens gelaat de trilling der jaren mag ontbloten.

Zo worden wij tot onontkoombaar welterusten vervolgd,
dankend in een lasterlijk voorheen.
Zo dankt immers de mens die bloedt.

Gert Vingerroets

OEFENDICHT

Dit vecht met een ander.
Wil nog niet lopen.

Inkt zich onwillig in.
Legt zich dan toch

in regels gelaten neer. Zo
laat het zich ook lezen.

MANIFESTATIE

Het dient zich aan
erkennend dag noch nacht.

Als de mare berijdt het zijn schrijver,
zuigend vampierlijk diens woorden

op tot alle weerstand is gebroken

en het gelezene als geschreven is
en niet meer te herroepen –

het onverbiddelijk gedicht.
Absoluut tot in zijn slotvers.

IN EIGEN BEHEER

Tussen de leestekens
van de toverfoliant achterin
zijn hoofd kweekt hij de woorden
waarmee hij zijn verzen voedt –
en met de context bevloeit hij zijn lezers.

ONTLEDING

Voor hem zorgvuldig
uitgespreid: een woord.

Voorzichtig snijdt hij
het middenoor weg.

Knipt naast elkaar:
twee ronde gaten

waardoor hij in en
uit de tekst kan kijken.

Dan pas is hij echt wd.

Joost Decorte

BIJ het ontwaken:
donker glimmen van gras
zon die laait in scherven

bij de oever
waar hij te slapen lag
treden uit kreupelhout kevers
getooid als herten

van licht ontvlaambaar wonde
zij
beduidt nacht
beduidt ontij

HET dood gewei
hij draagt het vorstelijk
de laatste velden in

hij wet zijn nagels aan de wind
een koud vuur
breekt
uit het kniediep koren

kan hij het splijten horen – hoog

als bij het breken
ingekeerd
en duizendvoud voormalig
uit zijn netvlies zong?

Claude Aendenboom

DE SLANGENBEZWEERDER

In het duister
dansten
drie kwade geesten
hun hoofd gericht
naar het licht
dat hun glimmende lijven
deed bekoren
aan mensenogen
voorzichtig
op hen gericht
zodat ze hun giftige tong
voorgoed
zouden inslikken.

ZELFPORRET REMBRANDT

Korte blikjes
van de camera
achter zijn netvlies
schilderen zonder fraude
zijn schim
zit toch stil
laat mij zonder denkfout
cum lade
dit doek voltooien
met die tijdverslindende
plooiën.

DE VREUGDESPRONG

Als een diamant
veelzijdig
en briljant
zigzaggend
over het glad
een gladiator
in een gevecht
met haar ego
springt zij
weg van de vloer
gretig
naar de glamour.

Johan Clymans

DE VIJVER

Wat een leven in die vijver!
Rode lei en vissen tussen gewortelde tralies
van fiere lissen en stervormig kruid,
hoorn van schichtige schildpadden
in een slalom van algengroen en
verzonken waterpest, en soms, heel vaag,
het beeld van een kikker.

En daarrond!
Geel bespikkelde palmbomen vol koelte
in een Spaanse nazomer, waartegen
vleermuizen ritselden bij het vluchtig drinken,
eilandjes vol waas van web en zompigheid,
kleurende zon van magnoliabloesem en
ik was water, bron van al dat leven, vrolijk een eeuwig!

Tot het sluitingstijd werd.

HET BOS

Ik zag de vlinders zoeken tussen dennen
naar bloemen die nooit verwelkt waren.
Hoorde vogels door de stilte roepen
naar de wind die met wuivende gebaren,
door brem en kruid de dag inging.

Tussen mos en bladeren ontdekte ik,
de archaïsmen die met God waren geboren,
de kruiperige streling van insecten,
de warmte die de holtedieren wekte,
de ontwakende rilling van woud bij ochtendgluren.

Ik proefde blad en bitterheid,
de gal van groen in ster en paardebloem.
Rook dorheid van hete zomers
in naalden en onkruid, dacht aan roem,
aan onbeloonde oude bomen.

Ja, ik vertel graag onzin.
Weet je nog, die hartjes, inkervingen,
van eeuwig ik-jouw, jij-mij beminnen,
alsof die bomen nu nog leven,
alsof ik ooit om je heb gegeven.

